SENTINELA

Anul I, Nr. 3
8 IANUARIE 1940
Preţul 1 leu. Abonam. 40 lei pe an

GAZETĂ SĂPTĂMÂNALĂ PENTRU SOLDAŢI
Înscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Str. N. Filipescu Nr. 40. — BUCUREŞTI
TELEFON: 2.41.09.

M. S. Regele, Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia şi d. prim-ministru Gh. Tătărescu la Constanţa.

URAREA M. S. REGELUI CĂTRE ŢARĂ ÎN NOAPTEA ANULUI NOU

În acest prag de An Nou gândul Meu se îndreaptă cu tot dragul către poporul Meu.

Trecem, o ştiu toţi, prin vremuri de îngrijorare — deci vremuri în care simţimântul de solidaritate naţională şi de unire împrejurul unui singur gând şi unei singure credinţe, trebue să fie mai puternic decât oricând.

Eu, care stau neclintit de veghe ca România să păşească hotărît pe calea desvoltării ei paşnice, simt mai mult decât orişicine această nevoe, ca toate puterile conştiente ale ţării să se pună umăr la umăr ca aceste nevoi să se împlinească.

Mă gândesc deci în această clipă în deosebi la acei cari au priceput acest imperativ şi cari s'au strâns fără şovăire într'un singur mănunchiu, doritori de linişte, împăciuire şi de mai bine.

Urarea Mea cea mai fierbinte pentru anul ce vine este: ca ţara Mea să fie ferită de urgie şi să prospereze cât mai mult în desvoltarea ei paşnică; dar, în acelaş timp, această unire sfântă a conştiinţelor româneşti să ne dea puterea trebuincioasă de a apăra ce este sfântul nostru drept strămoşesc.

Să ne rugăm deci Celui Atotputernic să ne dăruiască nouă umili întregi pacea şi buna înţelegere între popoare.

La mulţi ani!

Sănătate!

Cuvânt la Bobotează

Cu cele două mari zile ale calendarului creştin, Botezul Domnului şi Sfântul Ioan, pe care noi Românii le serbăm în fiecare an la 6 şi 7 Ianuarie, se încheie şi seria sărbătorilor de iarnă pomenite şi ţinute cu sfinţenie din moşi-strămoşi.

La Bobotează, aşa cum numeşte poporul Botezul Domnului, Biserica noastră prăsnueşte unul din momentele cele mai de seamă din vieaţa trăită pe pământ a Mântuitorului.

Când a împlinit 30 de ani, vârsta bărbăţiei omeneşti, Iisus Hristos a venit la apa Iordanului, să se boteze dela Ioan, Inainte Mergătorul Său, care chemă lumea păgână a timpului la vieaţa de virtute, pocăinţă şi credinţă în Dumnezeu.

Aceasta s'a făcut ca să se plinească profeţia Scripturii, Mântuitorul Insuşi aşezând pentru totdeauna taina sfântă a Botezului prin cuvintele adresate ucenicilor Săi: Mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh...

Când se apropie Iisus, Ioan botezătorul nu-şi crede ochilor. Cum o să boteze el pe Acela care e trimis de Tatăl „să boteze cu Duh Sfânt" şi căruia el nu e „vrednic să-i deslege nici cureaua încălţămintelor!?"

Şi îndată fu botezat Cel ce avea să fie piatra de temelie a Bisericii creştine, Cerurile s'au deschis şi Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se în chip de porumbel deasupra capului Domnului Său. Iar din Ceruri s'a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul meu prea iubit întru carele bine am voit, pe Acesta să-L ascultaţi!

Hotărînd botezul, ca curăţie sufletească şi iertare a păcatelor şi primind să se boteze dela Ioan, Mântuitorul dă o minunată pildă de modestie şi ascultare faţă de Cel ce L-a trimis.

Fiul lui Dumnezeu era, Cel ce ţine în palmele sale Cerul şi pământul, şi totuşi, ca să plinească planul Dumnezeesc pentru mântuirea noastră a tuturora, Iisus se supune şi primeşte botezul pocăinţei în apa Iordanului.

Aşa era voia lui Dumnezeu şi ea trebuia ascultată, ca să ne dea nouă Domnul povaţa supunerii şi ascultării.

Dacă Biserica, mama neamului nostru, cinsteşte cu atâta sfinţenie aceste zile ale botezului pocăinţei, şi ascultării, datori suntem şi noi, acolo unde ne găsim fiecare, să trăim creştineşte, cum se cuvine, Boboteaza şi Sfântul Ioan.

Şi cum putem trăi creştineşte aceste zile mari ale credinţei?

Urmând poruncile de Sus şi dând ascultare mai marilor noştri, că şi stăpânirile tot dela Dumnezeu sunt puse.

Gustând din apa sfinţită de preoţi, să ne întărim în credinţa strămoşească şi să păşim hotărîţi a asculta îndemnul M. S. Regelui nostru, trimis şi El să împlinească idealurile acestui Neam: păstrarea hotarelor moştenite, izbânda asupra duşmanilor care ne râvnesc avutul, liniştea şi fericirea Ţării!

NICOLAE GRECU

STEMA ŢĂRII

Ca un zimbru 'ntărâtat
Când a prins pământu 'n coarne
Tot ce 'n drumul lui a stat
Gata să răstoarne —
Ca un zimbru 'ntărâtat
Moldovenii s'au luptat
Cu potop de litve.

Ca un leu sfâşietor
Când cuprins de-arcaşi se vede,
Prin mulţimea de popor
Trăznet se repede —
Ca un leu sfâşietor
Star' Oltenii 'n munţii lor
A sărit Olteanu 'n sbor
Printr'un iad de latini.

Iar Muntenii ce-au avut
Cuib pe apa Dâmboviţii,
Ca vulturu 'n munţi crescu
Apărând răpiţii
Pui ai săi — făcut-au scut
Ţării lor şi-au abătut
Negrul nor de hoarde.

„Zimbru şi vultur şi leu
Fui când mi-a călcat păgânul
Patria şi dreptul meu".
Şi va fi Românul
Şi de acum Român mereu,
Zimbru şi vultur şi leu
Şi viteazul lumii.

G. COŞBUC

De omul eretic, fereşte-te!

Sfântul Apostol Pavel, ales de Domnul Nostru Iisus Hristos să propovăduiască în lume credinţa în Dumnezeul cel adevărat, a trimis pentru aceasta, la mai multe popoare, o seamă de epistole, de scrisori. In epistola sa către Tit, Sfântul Apostol Pavel scrie, între altele:

„De omul eretic, după întâia şi a doua povăţuire, fereşte-te".

Cine sunt în zilele noastre ereticii, adică cei care se abat dela adevărata credinţă? E bine să-i ştim, ca să ne ferim de ei, după îndemnul ce ne dă Sfântul Apostol al Domnului Nostru Iisus Hristos.

Ereticii se numesc azi şi „sectari" sau „sectanţi". Ei răstălmăcesc câte ceva din Sfânta Scriptură sau născocesc năravuri drăceşti şi îndeamnă şi pe alţii să-i urmeze pe calea minciunii şi a desfrânării, ca să le piardă sufletele.

Ca să fiţi buni creştini şi Domnul să vă ajute, trebue să vă feriţi deci de aceşti sectanţi. De îndată ce vezi că un om eretic se apropie de tine şi începe să-ţi spună că nu e bine să faci cum îţi spune preotul sau superiorii tăi, şi dacă vezi că el nu se lasă povăţuit de tine, ca să se întoarcă pe calea cea bună, e mai bine să te fereşti de aci înainte de el şi să-l ocoleşti. Să nu-l mai asculţi ce spune şi să fugi de el ca de Satana, închinându-te, ca să scapi de ispită.

Să nu asculţi prin urmare ce spun sectanţii, ci să asculţi de superiorii tăi, şi când ai vreo nedumirire să-i întrebi pe aceştia, căci scris este în Epistola Sfântului Pavel:

„Ascultaţi de mai marii voştri şi supuneţi-vă, căci ei priveghiază pentru sufletele voastre, ca unii care vor da seamă de ele, — ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu vă este de folos".

Aşadar, voi fiţi oameni ai dreptei credinţe, daţi ascultare mai marilor voştri; îndepliniţi-vă cu voe bună şi tragere de inimă îndatoririle, „şi nu suspinând", căci cine se tot vaită, acela mai rău trudeşte; fiţi ostaşi viteji, căci zis-a Domnul Nostru Iisus Hristos: *„Indrăzniţi, Eu am biruit lumea";* munciţi cu sârg, ţineţi-vă cuvântul şi jurământul, căci *„jurământul este pus dela Dumnezeu"*, şi mai ales nu daţi crezare sectanţilor eretici, cari cu făţărnicia lor vă vor aduce numai necazuri, făcându-vă să vă abateţi dela calea cea dreaptă, şi vă vor pierde sufletul. Ci purtaţi-vă aşa, încât superiorii voştri să dea seama de purtarea voastră, *„cu bucurie"*...

Fiţi tari în credinţa voastră cea adevărată, în credinţa strămoşilor noştri, cari erau viteji luptători ai lui Iisus Hristos, şi vom mântui Ţara şi vă veţi mântui pe fiecare dintre voi. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

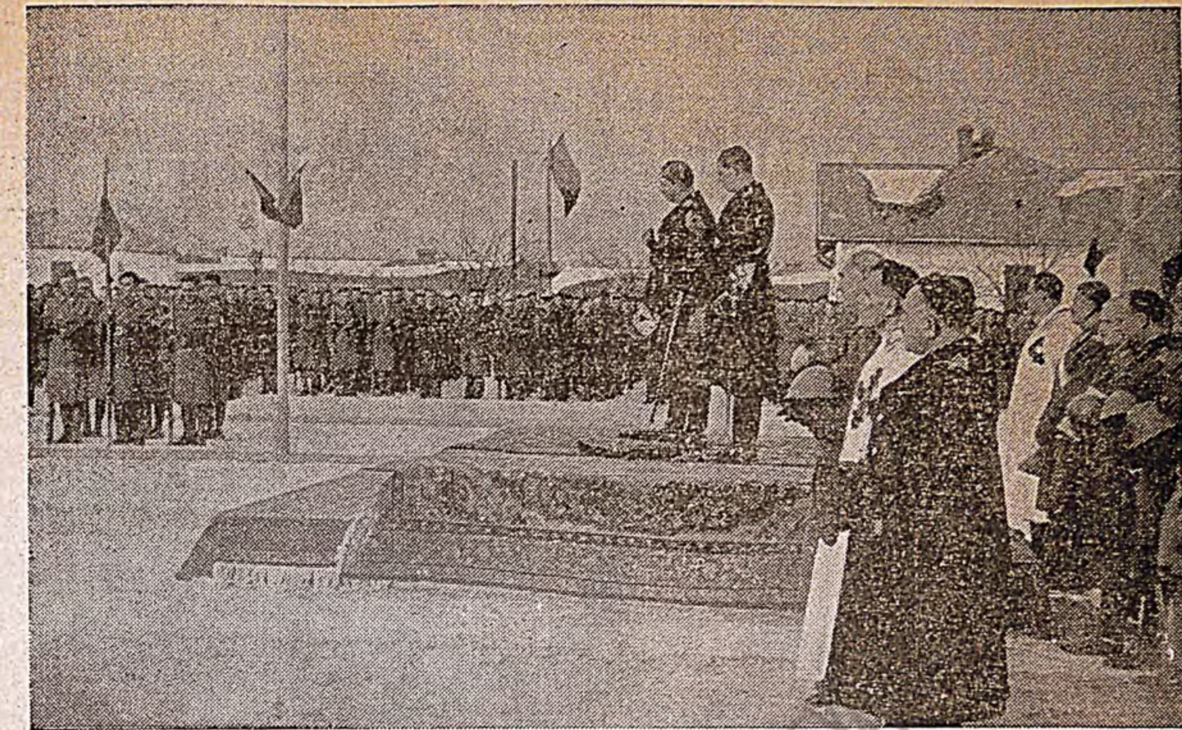
A. B.

1 IANUARIE 1940

Majestatea Sa Regele și Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia

în mijlocul ostașilor

M. S. Regele, Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia și d. Gh. Tătărescu ascultând slujba religioasă la Constanța

Majestatea Sa Regele și Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia au petrecut sărbătoarea Anului Nou în mijlocul ostașilor din Dobrogea, pe străvechi meleaguri românești, unde se întindea odinioară stăpânirea lui Mircea cel Bătrân, Domnitorul Țării Românești, „până la Marea cea mare"...

La ora 11,50, trenul regal a sosit în gara Constanța.

Pe peronul gării se aflau în întâmpinarea Suveranului și a Măriei Sale Marelui Voevod Mihai, d-l prim-ministru Gh. Tătărescu și fruntașii Ținutului Marea.

Din trenul regal a coborît M. S. Regele, însoțit de Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia și urmat de d-l Ernest Urdarianu, ministrul Curții Regale; d-l C. Flondor, mareșalul Curții Regale, de d-nii: col. Filitti, col. Rusescu și col. Dămăceanu, aghiotanți regali; d-l maior Ilie Radu, ofițer de ordonanță al M. S. Regelui.

D-l g-ral Traian Er. Grigorescu, rezident regal al Ținutului Marea, a întâmpinat pe Majestatea Sa cu următoarea urare:

Sănătate Majestate! Intreg Ținutul Marea, fericit și mândru că Majestatea Voastră sărbătorește Anul Nou printre noi, vă zice: Bine Ați venit și adânc respectuos Vă rog să primiți urări de fericire, vieață lungă și biruință întru toate.

Sănătate Majestate!

Apoi d-l g-ral Teodor Nicolau, primarul orașului Constanța, a întâmpinat pe Majestatea Sa și Măria Sa Marele Voevod Mihai, cu pâine și sare.

Anul Nou a fost pentru oștirea dela mare și pentru norodul dobrogean o zi de înălțare sufletească. Constanța, marele nostru oraș, dela marginea mării, a îmbrăcat haină de sărbătoare, drapelele fâlfâiau pe străzi, ferestrele erau împodobite cu chipul Majestății Sale și mii de oameni s'au înșirat în calea Majestății Sale Regelui și Măriei Sale Marelui Voevod, izbucnind în urale la trecerea Lor spre cazarma Regimentului de călărași „Regina Maria a Iugoslaviei".

Pe platoul acestui regiment, Majestatea Sa și Măria Sa Marele Voevod au venit să primească urarea de An Nou din partea oastei dela mare și să facă ostașilor urări de sănătate. Se aflau acolo d-nii: Gh. Tătărescu, președintele Consiliului de Miniștri; Victor Slăvescu, ministrul înzestrării armatei; Grigore Gafencu, ministru de externe; Paul Teodorescu, ministrul aerului și marinei; general Ilcușu, ministrul apărării naționale și Traian Pop, ministrul inventarului; Al. Radian, ministrul propagandei; Horia Grigorescu, ministru subsecretar de Stat la interne, precum și d-nii: g-ral Mihail, comandantul corpului II; g-ral Ciupercă, inspector de armată; g-ral Svab, comandantul diviziei, toți comandanții de unități, precum și detașamente de trupă de la toate regimentele din garnizoană.

In apropiere de careul trupelor, d-l g-ral Ilcușu, ministrul apărării naționale, întâmpină pe Suveran, iar ostașii prezintă onorul la comanda d-lui general Svab, comandantul diviziei. Suveranul se îndreaptă către estrada amenajată în mijlocul platoului.

Drapelele cu gărzile de onoare trec în apropierea Majestății Sale Regelui.

P. S. S. Episcop Gherontie al Tomisului, cu un sobor de preoți, a slujit Sfânta rugăciune către Dumnezeu.

Majestatea Sa Regele și Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia au trecut apoi în revistă trupele de infanterie, artilerie, cavalerie, transmisiuni, marină și hidroaviație, înșiruite în careu; ostașii au izbucnit în nesfârșite urale.

La plecare, Majestatea Sa a urat trupelor:

— „Ostași, la mulți ani!"...

Apoi, în sala cea mare a primăriei, d-l Gh. Tătărescu, președintele consiliului de miniștri și monseniorul Andrea Cassulo, nunțiul apostolic, în numele trimișilor care reprezintă țările străine, au urat Majestății Sale Regelui și Măriei Sale Marelui Voevod de Alba-Iulia, să trăiască mulți ani.

Majestatea Sa Regele răspunzând, a rostit o cuvântare, în care a spus:

„Urmând ideea că în aceste vremuri este datoria Mea de a petrece aceste mari sărbători în mijlocul acelora, care de atâta vreme au fost chemați departe de căminurile lor, să-și facă o sfântă datorie, întărind prin prezența lor pietrele de hotar ale românismului, astăzi am venit aci la granița maritimă a țării să prăznuesc începutul anului, înconjurat de ostașii armatei a II-a.

„Ziua de Crăciun ce am petrecut-o printre păzitorii graniței apusene Mi-a lăsat în inimă un sentiment luminos de bucurie și o încredere desăvârșit reînoită în puterea morală a soldatului român".

Majestatea Sa a arătat că toată grija cârmuirii și a țării se va îndrepta și pe viitor, pentru desăvârșirea apărării naționale, întărirea armatei și a sufletelor românești, pentru ostașii dela hotare.

După aceasta, Majestatea Sa Regele și Măria Sa Marele Voevod au părăsit Constanța; o mare mulțime de norod se înșirase pe străzi până la gară, urându-Le din toată inima an bun.

Inalt ordin de zi către armată al M. S. Regelui Carol al II-lea

OSTAȘI AI ARMATEI, MARINEI ȘI AERONAUTICEI,

In această zi de înnoire a anului, primul Meu gând se îndreptă către voi apărătorii granițelor românești.

Străjuitori fără șovăire a entității naționale, pe credința și pregătirea voastră se reazimă țara spre a-și spori încrederea în viitor.

Astăzi când împrejurările, ne voite de noi, au impus chemarea sub arme al unui însemnat număr de ostași, trebue să vă străduiți cu toții ca pregătirea voastră să fie cât mai temeinică.

Sufletul de eroi al acelora cari au purtat glorioși haina ostășească, care astăzi este a voastră, să vă fie veșnic pilda datoriei.

Increderea pe care Eu și Țara întreagă am pus-o în voi să fie răsplătită prin credința cu care veți ști să vă faceți în orice clipă datoria.

Toată căldura inimei Mele se îndreaptă către voi trimițându-vă primele Mele urări ale anului.

Să ne dea Dumnezeu pace, liniște și spor la muncă.

La mulți ani!

CAROL R.

Eroul Cătuneanu Ion

Iată, dela războiul de întregire au trecut mai bine de 20 de ani, dar chipurile camarazilor care au stat aproape de mine, zi de zi, dealungul tranșeelor sau în nesfârșitele marșuri de noapte, nu le pot uita. Și dintre toți tovarășii de zile grele, în lumina cea mai vie îmi apare făptura de uriaș a lui Cătuneanu Ion.

Parcă a fost ieri. Venise în regimentul nostru ca voluntar, puțin timp după izbucnirea războiului, și din prima zi, când ne-am întâlnit la masa companiei, am simțit că vom fi buni prieteni.

De drept el trebuia să facă războiul mai ușor, ca mobilizat pe loc, pe vapor pentru transporturi pe apă, căci era comandant ajutor în marina comercială. Se vede însă că i se cam urîse prin smârcurile Dunării, și inima lui de român neastâmpărat îl îndemna în altă parte.

— Ce să fac eu, mierloiule, ascuns în baltă, când frații se luptă la hotare?, îmi spunea el mai târziu. Am cerut să viu la infanterie, că aici se duce greul luptelor. Dacă oamenii ca mine ar sta feriți de gloanțe, atunci cine să apere țara. Copiii?

Și își încorda mușchii brațelor, scoțând pieptul înainte cu mândrie. Intr'adevăr, era tare voinic prietenul meu și mai înalt cu un cap decât toți din companie.

După felul lui șăgalnic de om umblat peste multe mări și țări, ne dăduse la unii câte o poreclă, așa cum i se păruse lui. Mie îmi spunea „Mierloi", — de pe vremea când ne aflam cu trupa în refacere în partea de sus a Moldovei.

Ședeam în cantonament la acelaș gospodar, și ca tot românul, după masă mai întârziam o leacă la un pahar gălbui de „Cotnar", eu, împărtășindu-i gândurile de copilandru, — el, povestind multe întâmplări din vieața furtunoasă de marinar, trăită cu câțiva ani mai multișori decât mine. Odată îi cântasem din frunză o doină, dela noi de-acasă, de îi rămăsese la inimă.

— Mă, dar îi zici, mai abitir ca un mierloi.

Și așa mă strigă el de atunci, iar eu, să nu rămân mai prejos îi spuneam „lup de mare", — cum citisem că li se zice marinarilor îmbătrâniți pe ape. Porecla asta i se potrivea destul de bine. Avea fața arsă de vânturile mării, mergea legănat, parcă tot plutea pe valuri, iar privirea ochilor vulturești, te făcea să bănuiești că omul acesta nu știa ce-i teama.

In ziua când îi adusei știrea că fusese înaintat plutonier de rezervă, nu mai putea de bucurie. Mă înșfăcă în brațele lui vânjoase și mă învârti de câteva ori, până ameții.

— Ura, mierloiule, de-acum o să comand un pluton de patruzeci de oameni. Să vezi ce-am să fac din ei, o armată de lei-paralei. De abia aștept să dau ochii cu inamicul.

Intr'o bună zi, regimentul nostru refăcut de pierderile avute în prima parte a campaniei, porni spre front, în direcția Mărășești. Pe măsură ce ne apropiam de linia de luptă, marșul devenea tot mai anevoios. Ziua ședeam ascunși de frica avioanelor inamice, iar noaptea orbăcăiam în coloană de marș, ca strigoii, frământând cu talpa bocancilor noroiul gros, în cadența gamelelor lovite de patul puștii.

Pe la sfârșitul lunei Iulie 1917, ajunserăm pe front și ocuparăm poziția chiar în fața gării Mărășești. Dușmanii pesemne primiseră de veste că sosiseră trupe proaspete. Nu era zi lăsată dela Dumnezeu să nu arunce în jurul nostru cu obuze de toate mărimile, răscolind pământul mai strașnic decât plugul. Mai ales în ziua de 30 Iulie, artileria vrăjmașă se trezise de mânecate și nu mai înceta. Văzduhul șuera și se svârcolea ca mușcat de șarpe. In fața liniilor cădeau obuze mici ca perele, iar în spate, la rezervă, cât banița. Unele nu luau foc și soldații le dădeau cu tifla, menindu-le să fie toate oarbe. Tunurile noastre răspundeau cu aceeași înverșunare, căutând să astupe gurile de foc dușmane, să ghicească locul bateriilor, ca într'un joc de-a vați-ascunselea.

— Astăzi mi se face semne de atac, îmi spuse Cătuneanu. Prea trage artileria.

— Cred că ai dreptate,—i-am răspuns. Uite, câteva rachete colorate. E semnalul ca artileriștii lor să lungească tragerea pentru a porni la atac.

— Bravo, să vie dacă le dă mâna. De când aștept ziua asta mare, — strigă voios Cătuneanu, — apoi se duse să-și pregătească oamenii din pluton.

Agenții noștri de legătură ne aduseră vestea că în celelalte sectoare s'a început atacul, iar la batalionul din dreapta inamicul a pătruns chiar în prima linie.

Oamenii începură să se frământe ca telegarii în așteptarea lupilor. Pe fețele câtorva se citea îngrijorarea. Singur Cătuneanu, privind țintă înainte, era liniștit și zâmbea, așa cum va fi zâmbit altă dată pe vaporul în furtună.

Deodată glasul lui tună o comandă.

— Foc, repede!

Primele valuri inamice ce suiau din vale spre noi se prăbușiră la pământ, sub ploaia gloanțelor noastre. Dar alte rânduri veneau, ca frunza și ca iarba, ajungând până la rețelele noastre de sârmă.

Atunci primirăm ordin de contra-atac.

N'am să uit cât oi trăi clipa aceea și mai ales pe Cătuneanu Ion.

Se urcase cât era de mare deasupra tranșeelor, fără să-i pese de focul inamicului, izbucnind într'un hohot grozav.

— Ha, ha— a venit momentul! Inainte, băieți. Năvăliți. Ura!

Apoi într'un avânt ne maipomenit, cântând cu tot plutonul „La arme" — porni cel dintâiu la contra-atac. Abia avui timp să văd cum uriașul meu camarad lovea în dreapta și în stânga cu patul puștii, culcând pe vrăjmași ca pe snopii de grâu.

Atât a fost deajuns, ca și celelalte plutoane s'o pornească țipând ca la nuntă în calea năvălitorilor.

Așa se întâmplă, de obiceiu, la bătălie. E deajuns curajul unui singur om ca să hotărască toată isbânda. Inamicul ne credea morți demult și îngropați de artileria lor; văzând uriașul acela apropiindu-se cu soldații cântând nepăsători prin grindina de gloanțe ca la instrucție s'a înspăimântat și fără să mai stea la îndoială a făcut stânga'n prejur, rupând-o de fugă.

— După ei, băieți, nu-i lăsați, — tuna glasul lui Cătuneanu, apoi se pierdu în zare cu plutonul lui, intrând în rândurile inamice, ca în apă.

Mulți prizonieri am luat noi în ziua aceea; fiecare din ei ne striga aruncând armele și ridicând mâinile în sus:

— Predai, kamerad, predai!

Spre seară, după ce înaintasem câțiva kilometri, primirăm ordin să ne oprim, spre a ne întări în șanțuri.

Fapta lui Cătuneanu ajunsese până la cei mari și însuși comandantul diviziei trimise după el să-l chieme ca să-i mulțumească. Se spunea că prin iureșul nostru reușisem să scăpăm toată poziția care la un moment dat se clătinase sub năvala dușmanului, de zece ori mai numeros ca noi.

Dar Cătuneanu nu era de găsit nicăieri și niciun om din plutonul lui nu se întorsese... Am aflat a doua zi că înaintaseră așa de mult în rezerva inamicului încât căzuseră morți până la unul.

Avea dreptate Cătuneanu când îmi spunea:

„Am să fac din plutonul meu o armată de lei-paralei".

I. VALERIAN

SCRISOARE DELA OASTE

Scumpă și dragă soție;
Iat'acum ce-ți scriu eu ție;
De aici din depărtare,
Din măruntа mea scrisoare,
Află dragă despre mine.
Că la oaste o duc bine.
Tu pe-acasă ce mai faci?
Și cu vieața cum te 'mpaci?
Dar ai noștri copilași,
Dragii tatii îngerași?
Ai grije de Frusinica,
E plăpândă mititica.
Și de Tăsică la fel,
Că e cel mai mititel.
Nu-l lăsa desculț pe-afară,
Ca să nu răcească iară.
Le spune la amândoi,
Că viu iară înapoi.
Și-am să le aduc ceva bun,
Ce primit'am la Crăciun.
Un dar bun se înțelege,
Dela scumpul nostru Rege.
Iară tu de vrei cumva,
Să-mi scrii și mie ceva,

Scrie-mi ce mai e prin sat.
Alde nașu, ce mai face?
Spune-le că le-am trimis,
O scrisoare ce am scris
Dela compania mea;
Să-mi răspundă dac'o vrea,
Tot adresa veche-i bună,
Ce primiși acum o lună.
Iar tu scumpa mea soție,
Iți mai spun un lucru ție.
Te privește și pe tine,
Să îngrijești văcuța bine,
Și să mai cumperi leșie
Să speli oile de râie,
Așa cum le'ngrijeam eu,
Că de va vrea Dumnezeu
Și cu fiul său Christos,
O să viu iar sănătos.

Tu să n'ai grije de mine
Domnul să-ți dea numai bine.

Jandarm fruntaș, concentrat
ION Ș. GHEORGHE
Compania 9-a Poliție

UN MARE DUȘMAN: PĂDUCHELE

Se întâmplă foarte adeseori ca anumite boli ce sînt date omului, să le sufere, să nu fie din vina lui, sau să-i fie foarte greu să se apere de ele. Sînt însă alte boli care dacă se ivesc, apoi mare vină poartă acei ce nu caută să se păzească de ele. Toată lumea își aduce aminte cu groază de molima de tifos exantematic din războiul trecut. Ei bine, vinovat de acea molimă, care a ucis mișelește zeci de mii de oameni este numai păduchele. Asta din cauză că tifosul se ia numai prin mușcătura păduchelui, după cum turbarea se ia prin mușcătura câinelui turbat. In mațele păduchelui bolnav de tifos, trăesc niște vietăți care nu se văd cu ochiul de mici ce sînt, pe care medicina le numește microbi. Acești microbi ai tifosului, când păduchele mușcă, trec în corpul celui mușcat. De asemenea, ei mai pot ieși din păduche prin murdăria acestuia și pătrund în om prin sgârieturile ce acesta și le face scărpinându-se.

Odată intrat în sânge, acest microb dă tifosul exantematic, boală foarte grea și de care cine scapă se poate spune că a avut mare noroc.

De aceea ostașul vrednic și curat trebue să nu știe ce-i păduchele. Dacă simte că-l mușcă, să se caute pe dată și să facă tot ce îi e cu putință ca să scape de jivină. Nu vă rușinați de doctorii unității, ci ieșiți la raport și spuneți-i să vă dea putința să vă despăduchiați. Superiorii voștrii se gândesc mereu la sănătatea voastră, însă și voi trebue să-i ajutați, arătându-le la vreme suferința voastră.

In timpul războiului, când a început molima de tifos, numai prin despăducheге s'a putut opri întinderea ei. Mare a fost lupta contra acestui mic dușman și multe au fost chipurile în care s'a încercat stârpirea păduchilor. Cele mai bune metode s'au dovedit a fi: cuptorul pentru despăducherea hainelor, fierberea rufăriei și a tot ce poate fi fiert, și ungerea cu gaz pe corp, precum și a locului de dormit.

Fierul de călcat nu prea face mare serviciu, pentrucă pe la îndoituri păduchii pot rămâne sau chiar ouăle lor. Ceea ce e de seamă e să omorâm și lindinile, căci altfel peste câteva zile apar alți păduchi tineri. Lindinile sînt ucise fie prin fierbere, fie prin cuptor sau etuvă, fie prin gaz. Deci îndată ce simțiți păduchele, cereți să vi se dea efectele la despăduchiat, faceți o bae bună cu săpun, radeți părul de peste tot și dați cu gaz pe corp. Atenție însă mare la întrebuințarea gazului: nu trebue niciodată să frecați pielea cu gaz, căci se face rană; ungeți doar binișor și așteptați până se svântă. Feriți-vă să se ude cu gaz rufăria sau hainele, iar dacă le-ați dat cu gaz, lăsați-le să se usuce, căci altfel acolo unde rufa udă de gaz atinge pielea se face o rană foarte dureroasă și foarte greu de vindecat.

Păduchele încuibat în scândurile patului, tot cu gaz sau apă fiartă poate fi ucis.

Așa dar, după cum sentinele fiind, aveți datoria de a semnala inamicul, tot așa spre a vă păzi sănătatea, semnalați păduchele și ucideți-l cu sete ca pe un dușman mârșav.

Dr. GABRIEL POPESCU.

Cucernica și senina viață a lui Alexandru cel Bun, Domn al Moldovei

Era prin vara anului una mie patrusute, leat de tihnă și înțelegere, sortit parcă anume să înceapă veacul acela depărtat, cu un dar pentru Românii din stufoasa țărișoară a Moldovei. Și poate că tot un semn era și cerul înalt, albastru, care învăluise în dimineața aceea alaiul de curteni ce mergeau, cu Domnul în frunte, către Scaunul din Suceava, din care doar bătrânețele adânci aveau să-l dea jos.

Furtunatecele și sângeroasele bătălii pentru domnie se isprăviseră.

Domnul cel nou, cu fruntea înaltă și limpede, ninsă de zăpezile înțelepciunii și ale vârstei, era așteptat de țara de răzeși, ca unul ce trebuia să biruie neguroasele obiceiuri ce frământaseră până atunci poporul.

Și așa a fost. Vreme de treizeci și doi de ani, cât Dumnezeu care îl unsese i-a îngăduit să stea pe tronul tinerei Moldove, Domnul Alexandru n'a zăticnit nici cu o iotă buna stare a plugarilor care îi erau și viteji soldați. Pe vremea aceea cufundată în besnele neștiinței, vitejiile se făceau mai anevoie. Plăieșii n'aveau nici puști, nici tunuri, și se războiau cu arcul și săgeata, cu sulița și cu viclenia. Isprăvile de luptă nu se puteau săvârși dela depărtare, ca azi, printr'o bună ochire, ci se făceau într'o învălmășeală, fără pereche, din care vânjoșia, șiretenia și îndemânarea doar îl puteau scoate viu pe soldat.

Alexandru, numit către sfârșitul domniei „cel Bun", n'a prea avut a săvârși cine știe ce fapte de arme. Vremurile erau destul de liniștite și Domnul înțelegea prea bine că nu el trebuia să le tulbure, dacă Pronia se milostivise să-i hărăzească un bun de atâta preț, pe care nu-l prea hărăzea des. Dar Domnul făcuse o înțelegere cu regele de pe atunci al polonilor, Vladislav, și într'o bună zi, cinstit cum era, s'a văzut nevoit să trimită vreo câteva stoluri de călăreți, sub comanda spătarului Coman, să dea ajutor prințului dela miazănoapte, împotriva nemților, cu care acela se afla în războiu. Isprăvile călăreților lui Coman, vicleni ca niște vulpi, i-au mers regelui Vladislav drept la inimă. Dar asta nu l-a stânjenit pe cel ce fusese socotit prieten și frate, să ticluiască împreună cu regele ungurilor, un plan pentru înfrângerea și înghițirea Moldovei.

O mână nevăzută a avut grijă să înlăture din calea seninei domnii a Voevodului Alexandru această vărsare de sânge, iscată din pizma unor hulpavi. Astfel că bunul Alexandru și-a văzut mai încolo de cucernicele trebi, a căror plină de folos aducere la îndeplinire, voința cerească i-o pusese în seamă.

Neatârnat — *„Domn de sine stătător, dela Munte până la Mare"*, cum cu îndreptățită mândrie își zicea —, având peste tot prieteni, voevodul cel cu barba sură și ochii albaștri, precum apele Mării, pe care izbutise s'o stăpânească, și-a închinat zilele clădirii de biserici. Lângă apa învolburată a Bistriței, într'un cotlon de munte, în apropierea târgului de lemnari și butnari, Piatra, a zidit mănăstirea Bistrița. Iară pe malul Siretului, într'un ochiu de pădure, ferit de vedere, a pus să se facă biserica Sfântului Nicolae din Poiana, care s'a zis pe urmă Pobrata.

Inainte de dânsul nu se afla în părțile moldovenești nici mitropolit, nici episcop, ci doar un stareț bătrân și sleit, lângă oasele Sfântului Ioan cel Nou, chinuit de Tătari pe la Cetatea-Albă, aduse tot de dânsul în Moldova, împreună cu vlădica Iosif, care s'a așezat pe urmă la Suceava, mitropolit al țării întregi.

De dragul Ringalei — nevastă-sa de a treia — Alexandru mai păstra și o episcopie de papistași la Baia, unde se mai văd și acuma zidurile prăbușite ale unei mărețe biserici de piatră, pe care o clădise pentru ei.

Dela una din răposatele lui rude care îndatorase pe regele Poloniei cu o mie de bani tătărești de argint, lui Alexandru îi rămăsese zălog o țărișoară polonă din marginea Bucovinei: Pocuția îi zicea și cuprindea, printre mai multe sate de țărani chiaburi, două cetăți tari, Sniatin și Colomeea, al căror nume a rămas și azi așezărilor dela granița noastră din miazănoapte.

Și așa, trudindu-se pentru credință, pentru poporul lui așezat și dârz de țărani, Alexandru cel Bun și înțelept s'a stins senin, pe nesimțite, în geroasa zi de Sfântul Vasile a anului 1433, troienită în zăpezi, în griji și îndoieli ca ne-alții.

Se împlinesc astăzi cinci sute și șapte ani de când jalea poporului a dus la groapă racla cu trupul bătrânului voevod. Călugării dela mănăstirea Bistrița au cântat în amurgul cețos prohodul cel de veci, celui ce le fusese în vieață frate și stăpân luminat.

BADEA MARINESCU

Vodă Carol Doi

In această sfântă noapte
Mii de glasuri, mii de șoapte
Iată, măre, se'nalțară
Dela marginea de țară
Către slavă, către cer
Prin tăcerea cea de ger
Și plutind domol se suie
Ca mireazma de tămâie
Cu heruvii și cu vântul
Către Domnul, către Sfântul.

In argintul gerului
Și sub spuza cerului
Mulți ca spicele de grâu,
Mulți ca pietrele din râu,
Stau boierii și plugarii,
Soldații și ghinăralii,
Și bogații și săracii,
Ei frățânii, ei ortacii:
Colea 'n margine de țară,
Unde cântec înălțară,
Braț de piatră, chip de stâncă,
Vrere dârză și adâncă...

La porțile cerului,
Cu cântecul Lerului
Glas sosit-a de departe
Să descalice 'n cetate
Cu plocon și sănătate.

— Doamne, ți-am adus din țară
Cântecul ce-l înălțară,
Gândurile la hotară
Mulțumim de voe bună
Și de stele, și de lună,
Și de nouri, și de soare
Și de tot ce-avem sub soare.
— Ce mai veste măi creștine?
— Doamne, pe la noi e bine!
Știm că ești de-asupra noastră
Ici, în slava cea albastră,
Ca un tată la fereastră.
Iar acolo 'n țară, jos,
Vodă fie sănătos!
Doamne, dă-i țării de stâncă,
Foc de soare în poruncă,
Stea în degetul cel mare,
Oaste sfântă la picioare,
Vorbe bine-vestitoare,
Ține-i brațul de oțel
Și fi-i, Doamne. om în El.

Și 'n această sfântă noapte,
Grea de taină și de șoapte,
Când ostașii, gheneralii,
Și boerii, și plugarii
Din hotarul cel de jos
Il așteaptă pe Christos, —
Iată, măre, că Isus
In hotarul cel de sus
Cu un deget roșu-fier
Trase semn de foc pe cer:
Rază nouă, orbitoare
Peste țară și hotare.
Iar un cititor în stele,
Cercetând din scoarțe grele
Steaua cea cu semne noi,
Spuse: Vodă Carol Doi.

(Culeasă de Noua Gazetă de Vest).

Anul 1940, luna Ianuarie (31 zile).

Luni 8. — Cuviosul George Hozevitul și Cuvioasa Maică Domnica.
Marți 9. — Sfântul Martir Polieuct Centurionul († 255).
Miercuri 10.— Sf. Martir Grigore Episcopul Nisiei Nișului († 396).
Joi 11.— Cuviosul Părinte Teodosie Chinoviarchul.
Vineri 12. — Sfânta Martiră Tatiana.
Sâmbătă 13.— Sfinții Martiri Ermil și Stratonic.
Duminică 14. † Cuvioșii Părinți uciși în Munții Sinai și Rait.

8 Ianuarie:

1587: Cazacii năvălesc în Moldova. Pârvu, pârcălabul de Soroca, îi întâmpină și-i bate la Perieslav.

1918: A murit doctorul C. Istrati, marele învățat, care a făcut și Expoziția dela București din 1906, de când a rămas Parcul Carol I.

9 Ianuarie:

1390: Mircea cel Bătrân, Domnul Munteniei, „până la Marea cea mare", încheie cu Polonii învoială de prietenie.

10 Ianuarie:

1475: Ștefan cel Mare bate pe Turci la Podul Inalt. La Vaslui, cu 10.000 de Moldoveni, 2.000 de Poloni și 5.000 de Secui, luptă cu armata de trei ori mai numeroasă a Turcilor, comandați de Soliman Hadâmbul, și îi învinge.

11 Ianuarie:

1832: Cutremurul cel mare din București. S'au dărâmat case și au pierit oameni așa cum s'a întâmplat däunăzi în Turcia.

12 Ianuarie:

Sfânta Martiră Tatiana. Capul ei se află la Curtea de Argeș, unde sunt înmormântați marii noștri Regi: Carol I, Ferdinand I și Regina Maria.

1878: In războiul pentru Neatârnare, armata română în frunte cu Regele Carol I cucerește Smârdanul.

13 Ianuarie:

1793: Mihail Suțu se urcă pe tronul Moldovei.

14 Ianuarie:

1475: Ștefan cel Mare bate pe Radu cel Frumos.

1527: Moare Ștefăniță Vodă și e înmormântat la Mânăstirea Putna.

Poveste moldovenească

Neculai al Mariei, s'a sculat într'o dimineață c'un gând posnaș. Vrea adică el să știe dacă femeia lui poate ține ascunsă o taină. Și pentru asta-i spune:

— Nevastă! Am pățit azi noapte o mare comedie.

— Ce-ai pățit?

— O rușine mare.

Femeia, stârnită, s'apropie repede.

— Ce-ai pățit? Spune.

— Of, Doamne, se tângue bărbatu. Așì spune, dar mi-e teamă.

— De cine?

— De lume.

— De unde are să știe lumea ce-mi spui dumneata mie?

— Ei, iaca. Spui la o vecină, la o cumătră, și se duce vestea ca de popă tuns.

— Zău nu spui, bărbate! Ce zor am eu să spui? Să dea Dumnezeu să fiu așa și altfel de-oi spune. Să-mi usuce Dumnezeu limba...

Și prinse femeia a 'nșira jurăminte care mai de care mai groasnice.

Neculai însă râdea sub musteață.

— Nu spui, femeie. Știu eu cum sunteți voi, limbute. Nici nu știi cum scapi o vorbă și pe urmă nu mai e pomeneală să ies în sat. Și copiii or râde de mine.

— Bărbate! Să dea Dumnezeu... Să mă ia dracu... Să nu mai ajung ziua de mâni... Să mor eu aici, acum, dac'oi spune măcar atâtica...

— Nu spui, femee, că-i rușine ne-mai auzită.

Dar femeia, ca toate femeile, prinse a stărui cu înverșunare și la urmă, Neculai se prefăcu biruit.

— Iaca, să-ți spun. Da 'nc'odată: de-ai scoate o vorbă, îmi fac seama. Uite: azi noapte am făcut un ou...

— Un ou?!

— Un ou...

— Vai de mine, omule! Și de care ou? De găină?

— Unu'așa, mare și pestriț ca de curcă.

— Și unde-i?

— Uite-l.

Și Neculai scoate de sub plapomă un ou de curcă, ascuns de el dinadins.

Femeia ia oul, se uită la el, îl miroase, îl pune 'n raza soarelui să-l vadă de bănuț, apoi pune mâna la gură.

— Și cum l-ai făcut bărbate? Te-a durut rău?

Neculai oftează.

— Numai Dumnezeu știe...

— Să știi, bărbate, c'ăsta-i un semn...

— Da' să taci, femeie, că nu mai ies din casă...

Femeia, plină de obidă pentru pățania bărbatu-său, iese să alunge un purcel care tot împinge cu râtul în ușă. Gonind purcelul, vede pe Catinca lui Vasile Mustață trecând cu cofele la fântână.

— Catincă! strigă ea alergând la poartă. Ia stai o leacă. Știi tu una? Am să-ți spun o poveste, da să taci, soro, că mă ucide Neculai. Uite, drăguliță, a făcut azi noapte... două ouă...

— Cine?

— Neculai!

— Aracan de mine!

— Zău, Catincă! Două ouă mari, uite-așa... Dar asta treacă-meargă. Vezi însă, soro, acum nu se mai dă jos din pat... Imi pare c'a căzut cloșcă...

— Cine?

— Neculai!

— Doamne, Doamne, se 'nchină Catinca. Aiasta-i încă una!

— Da' să taci, Catincă, că mă ucide.

— Vorbă-i măiculiță?

Și Catinca se 'ntoarce cu cofele goale și 'ntr'un suflet la soacră-sa.

— Auzit-ai mămucăi?

— Ce?...

— De Neculai al Mariei...

— Nu. Ce s'aud?

— A făcut azi noapte trei ouă...

— Cine, fa?

— Neculai! Da' să taci mămucăi, să nu spui la cineva, că-i foc de biata Marie!

— Vorbă-i, fată hăi?

Și, cum pe soacra Catincăi o cam durea vătămătura, fuga la crâșmă să beie un rachiu cu *chiperi*. Și până să-și beie păhărelul află și crâșmarul că Neculai al Mariei a făcut azi noapte patru ouă și-acum clocește ca orice cloșcă și cârâe și scormone ca orice găină...

— Da să taci, jupâne, că-i foc!

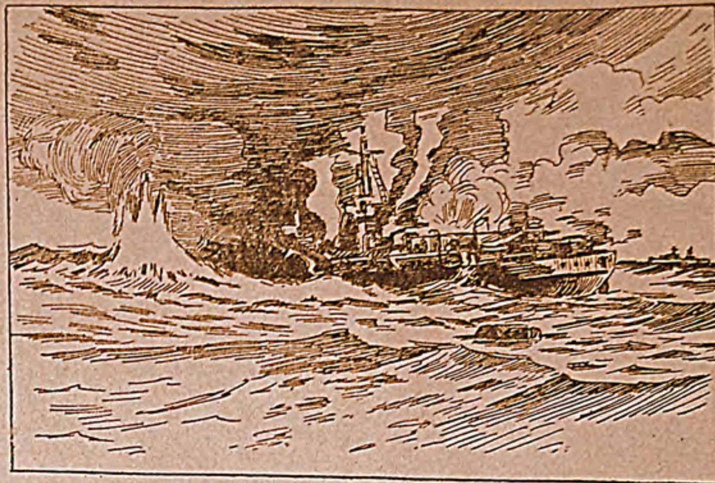
Află și popa că Neculai a făcut cinci ouă; și preoteasa află c'a făcut șase, și fata preotesei șapte. Și află 'n ziua aceea și ispravnicul, și ispravnicul vestește pe ministru că locuitorul Neculai al Mariei din satul Cutare a făcut astă noapte nouă zeci și nouă de ouă... Că azi dimineață a căzut cloșcă și că azi la amiazi a scos nouăzeci și nouă de pui; cincizeci de pui și patruzeci și nouă de cocoșei...

Ministrul, fuga cu jalba 'n proțap la Vodă, iar Vodă pune să bată tobele și să sune buciumele ca să afle toată țara, că Neculai al Mariei din satul Cutare, a făcut azi noapte o sută de ouă; că a căzut Neculai cloșcă și-a scos o sută de pui, 50 de puici și 50 de cucoși, 17 cucueți, 23 îngemănați, 19 încălțați, 26 cu gâtul gol și alte câteva feluri de pui... Că Neculai al Mariei scurmă toată ziua prin gunoaie, că sare 'n capul celor ce-l sperie și cârâe de-l aude tot satul...

— Dar, adaugă Vodă, să nu mai spuneți la cineva că-i foc de biata Maria!... O ucide bărbatu-său!

G. M. VLĂDESCU

O luptă în largul Oceanului

Departe, peste mări și țări, s'a dat mai zilele trecute, cea mai mare bătălie pe mare între Anglia și Germania.

Vaporul de războiu german „Graf von Spee" cutreera oceanul, dela începutul războiului. Rostul lui era să scufunde orice vapor englez sau francez ce va fi întâlnit în cale.

In ziua de 13 Decemvrie, „Graf von Spee" a întâlnit un vapor francez încărcat cu mărfuri. In momentul în care vaporul german a vrut să-l atace și să-l scufunde, s'a ivit și un vapor de războiu englez, care se numea „Exter" și era mai slab ca putere de cât vaporul german. De aceea, îndată ce l-a zărit pe „Graf von Spee", „Exter" s'a înconjurat într'un nor gros de fum. El credea că va putea astfel să scape nevăzut, până ce alte vapoare de războiu engleze sau franceze îi vor veni în ajutor.

Dar vaporul german s'a apropiat de cel englez și din toate tunurile a slobozit un ocean de foc asupra lui. „Exter" a chemat prin radio ajutoare. Cu toată iuțeala au sosit atunci alte două vase engleze: „Ajax" și „Achilles", care au început să tragă asupra vaporului german.

Lupta a fost îndârjită și a durat ziua întreagă. Marinarii englezi și nemți s'au luptat cu bărbăție.

Când negurile nopții au început să se lase, vaporul german a început să dea înapoi. Pe puntea lui se aflau zeci de morți și de răniți. Mașinile îi erau stricate și multe dintre tunurile lui amuțiseră. Dacă ar mai fi continuat lupta, ar fi fost sdrobit și scufundat. De aceea, s'a retras în portul numit *Montevideo*, cerând adăpost statului *Uruguay*, din America-de-Sud.

Dar și vapoarele engleze erau obosite de luptă. „Exter" fusese cel mai crunt lovit. Deabia mai putea pluti și peste o sută dintre marinarii lui erau morți și răniți. „Ajax" suferise și el din pricina focului. Numai „Achilles" scăpase neatins.

Legile dintre popoare nu i-au îngăduit, însă lui „Graf von Spee", să stea mai mult de două zile în portul Montevideo.

36 de marinari nemți, morți în luptă, au fost coborîți de pe „Graf von Spee" și înmormântați cu onoruri militare în cimitirul din Montevideo..

Intre timp, numeroase și puternice vapoare engleze se adunaseră în fața portului Montevideo. Ele îl așteptau pe „Graf von Spee" în largul mării ca să-l atace și să-l scufunde.

Ce putea face „Graf von Spee"? In portul Montevideo el nu putea rămâne. Legile dintre popoare îl opreau. Dacă ar fi rămas, ar fi fost luat prizonier. Pentrucă un vapor de războiu ca și un soldat, poate fi luat prizonier.

Dacă ar fi primit lupta, ar fi fost învins. In largul mării îl așteptau vapoarele engleze, multe și puternice. „Graf von Spee" a ales atunci o altă cale: s'a scufundat singur!

Mii de oameni au privit de pe mal sfârșitul cumplit al acestui vapor.

Ordinul de zi al d-lui General Paul Teodorescu, Ministrul Aviației și Marinei

Ordin de zi Nr. 1 din 1 Ianuarie 1940

OSTAȘI AI AERONAUTICEI ȘI MARINEI,

In cursul anului ce a trecut, în toate posturile de grea răspundere la care ați fost chemați, fie străbătând văzduhul din țări îndepărtate, fie plutind pe întinsul Mărilor și Oceanelor în lungi călătorii, v'ați îndeplinit cu râvnă datoria, uneori până la jertfa supremă.

La străjuirea văzduhului, ca și a apelor românești, v'ați arătat demni de încrederea nemărginită pe care întreaga țară a pus-o în voi.

Multe familii au fost acoperite de durere, dar și de glorie, prin faptele voastre pilduitoare de curaj și abnegație.

La concentrările de instrucție ați răspuns cu toții fără șovăire, plini de însuflețire, dovedind astfel frumoase simțăminte patriotice și neștirbită dragoste de Neam.

Vă mulțumesc pentru desăvârșitul vostru devotament, pentru zelul și abnegația ce ați pus în serviciul Patriei.

Acum, în pragul Noului An, urez din toată inima și cu toată căldura, tuturor: Ofițeri, Subofițeri, Maiștri, Caporali, Soldați și lucrători, — deplină sănătate, voie bună și însuflețirea pentru a face, împreună cu ostașii dela uscat, scut nebiruit la granițele noastre sfinte și a apăra astfel avutul, moșia și credința, dând tihnă celor scumpi vouă.

Călăuziți de virtuțile Neamului, care ne-au dus întotdeauna la biruințe și încrezători în puterile noastre, care au dat țării cea mai frumoasă desvoltare, să pășim împreună cu hotărîre peste pragul anului ce începe și în măsură de a înfrunta toate greutățile și furtunile, să îndreptăm în orice clipă gândul și sufletul către Augustul Nostru Șef Suprem, a cărui dragoste caldă oțelește inimile noastre.

Trăiască Maiestatea Sa Regele Carol al II-lea.

Trăiască Măria Sa Mihai Marele Voevod de Alba-Iulia.

Trăiască România în hotarele ei veșnice.

Trăiască și propășească Aeronautica și Marina.

Ministrul Aerului și Marinei,
General Adjutant

(ss) PAUL TEODORESCU

Ce face Statul pentru cei de acasă

De Crăciun și de Anul Nou s'au împărțit familiilor nevoiașe ale celor concentrați, ajutoare în sumă de zeci de milioane lei, îmbrăcăminte, de-ale mâncării, lemne și tot ce era nevoie pentru copii.

Cu prilejul serbărilor pomului de Crăciun, ținute la regimente, școli, în fabrici, de tot felul de societăți și întreprinderi, s'au împărțit nenumărate ajutoare.

A fost poruncă dela Majestatea Sa Regele, să se facă la ministere și ținuturi toate economiile cu putință, ca să poată fi ajutate cât mai multe familii de concentrați, și în cât mai multe case din care lipsește părintele, copiii să aibă o bucurie de sărbători.

•

Din înalta poruncă a Majestății Sale Regelui, rezidențele de ținuturi, prefecturile de județ și primăriile vor împărți ajutoare familiilor concentraților, și după sărbători, pe tot timpul cât vor dăinui concentrările.

Gărzile naționale de asemeni vor strânge și vor împărți mai departe ajutoare.

•

Ministerul Agriculturii a început ajutorarea cu lemne de foc a familiilor nevoiașe ale concentraților dela sate. Lemnele se împart fără nicio plată, prin Administrația Casei Pădurilor. Ocoalele silvice din toată țara au primit ordine pentru aceasta.

•

Straja Țării, prin legiunile de străjeri și străjere, înjghebează în toată țara un însemnat număr de cantine, unde sunt hrăniți în fiecare zi mii de străjeri săraci, și mai cu seamă fii de concentrați.

Numai la București sunt hrăniți astfel zilnic 1.700 de străjeri și ia acum ființă o nouă cantină, pentru hrana unui număr de 5.000 de copii.

Pentru aceasta, primăria Capitalei a dat 60.000 lei și un vagon de lemne.

•

S'au împărțit sute de vagoane de porumb în toată țara.

Astfel, în Argeș, s'au dat 180.000 kilograme de porumb pentru cei lăsați acasă; în Dâmbovița 100.000, în Muscel 120.000, în Prahova 170.000 și tot așa în toate județele țării, după nevoi.

•

După rânduiala care s'a hotărît, Ministerul Sănătății și Ocrotirilor va îngriji de sănătatea celor de acasă, dând medicamente; de asemeni se vor înființa la sate cuptoare de deparazitare, ca nu cumva să se încuibe boleșnițe din cele aduse de păduchi, și care sunt foarte rele, pricinuind chinuri grele și moartea bolnavului.

MOBILIZAREA PENTRU MUNCILE CÂMPULUI PE ANUL 1940

Strat gros de zăpadă a acoperit ogoarele după cum este rostul vremii dela Dumnezeu. Din vreme însă, omul chibzuit se gândește la ceia ce are de făcut în primăvară, când vor începe iară muncile la câmp. Să nu vă gândiți însă cu teamă că ogoarele voastre ar putea să rămână nelucrate. De vor mai dura concentrările de pază la hotare, se vor face însă și mobilizări pentru muncile agricole, așa încât tot pământul rodnic al țării să fie lucrat la timp, căci el ne hrănește pe toți, și pe ostași, și pe cei lăsați acasă.

Marele Stat Major, cu grijă de toate acestea, a întocmit din vreme regulile după care se va face mobilizarea pentru lucrul la câmp, cu scopul ca producția pe anul 1940—1941 să nu sufere. Până la 20 Ianuarie lucrările în vederea acestei mobilizări vor fi făcute, prin primării și Camerele agricole, așa încât la primăvară, lucrul să înceapă la câmp fără nicio poticnire și toate ogoarele să fie lucrate.

Bd.

CE SUNT „MEZINII“?

Scriitorii de cărți frumoase din țara noastră au un sfat al lor, în care și-au ales îndrumător pe d-l profesor N. Herescu. Acum câteva săptămâni, scriitorii de cărți frumoase s'au adunat la Chișinău, în inima Basarabiei, unde au rostit cuvinte de credință față de Majestatea Sa Regele, arătând că în aceste vremuri grele, când ostașii fac de pază la hotare, cărturarii vor și ei să fie de folos apărării țării.

Scriitorii au început acum înfăptuirea acestui gând bun, și iată în ce fel:

D-l Herescu, starostele breslei scriitoricești, a rostit deunăzi la radio, ca să se audă prin văzduh în toată țara, un „Cuvânt pentru ostașii dela fruntarii“, adică pentru voi, camarazi, care sunteți sub Drapel. Dumnialui a spus că, împlinind hotărîrea pe care au luat-o la Chișinău, gândul scriitorilor s'a dus,

cum era și firesc, mai întâi la cei care stau de veghe pe granițe.

Sfătuindu-se cu toți cei din breaslă, a hotărît ca fiecare scriitor să înfieze pe câte un ostaș concentrat la hotare. Ostașul devine astfel, cum s'ar zice, fiul de suflet al scriitorului.

„Și fiindcă ultimul copil dintr'o familie — a spus d-l Herescu, — poartă numele de „mezin“, vom da și noi numele de „mezini“, ostașilor înfiați de noi. Ei sunt astăzi pentru noi toți, mezinii marei familii românești“.

Se înțelege astfel, că azi toți românii sunt înfrățiți, uniți sufletește, de parcă ar fi o singură familie. Toți ne simțim înrudiți unii cu alții și fiecare trebue să vie în ajutorul semenului său, ca un frate bun. Ostașii sunt copiii noi și dragi ai acestei mari familii a românilor căci cu toții suntem „un singur mănunchiu“, după cum a spus Majestatea Sa Regele.

•

Fiecare scriitor a făcut astfel cu dragoste și pioșenie legământ să trimită în fiecare lună mezinului său dela oaste, pe toată vremea cât vor mai fi concentrări, câte ceva din lucrurile ce sunt de trebuință pentru trupul și sufletul soldatului. Gândul acesta creștinesc al scriitorilor e bine venit, mai cu seamă acum, în vreme de iarnă, căci ei vă vor trimite, fiecare după puterile sale, pachete cu de-ale mâncării, flanele, ciorapi, mănuși, tutun, bani, cărți, toate însoțite de „un cuvânt bun și frățesc, care câteodată prețuiește mai mult decât aurul“.

Mezinul dela hotar va trimite și el scrisoare de mulțămire către părintele și apărătorul său, îi va spune păsurile și dorințele și va ști că este cineva pe lume, care se gândește cu drag la el, ostașul chemat la graniță, să vegheze în vifornița.

De asemeni, scriitorii se vor duce la familia mezinului concentrat, o vor întreba de nevoile ei, vor îngriji de copiii lăsați acasă, le vor trimite de mâncare, îmbrăcăminte, cărți de școală sau ce le mai trebue, și le vor aduce vești bune dela tatăl lor de pe graniță.

•

Dar scriitorii, cu inima lor bună și înțelegătoare de durerile omenești, nu s'au mulțumit numai cu atât, ci au început să cutreere țara, să vorbească și să scrie, îndemnând pe toți oamenii mai avuți, „ca fiecare familie românească dela orașe, să mai primească în sânul său, pe îndepărtatul mezin dela frontieră“.

Iată cu ce cuvinte frumoase a făcut d-l Herescu acest îndemn:

„Voi toți cei adunați, astă seară, lângă vatra caldă, ascultați glasul acelora care v'au spus basme minunate, când erați copii; care v'au legănat visele de iubire în tinerețe; care v'au mângâiat amărăciunile în clipele grele ale vieții. Glasul acesta cere să nu fie la orașe, casă de

român care să nu aibă, pe graniță, mezinul ei“.

Scriitorii au mai cerut să se înjghebeze un Oficiu al mezinilor, adică un birou, o cănțălărie, unde să se înscrie toți cei ce vor să ia câte un mezin sau mai mulți în îngrijirea lor, dovedind astfel că-și iubesc țara, voind-o tot mai întărită sufletește, după cum este dorința vie a Majestății Sale Regelui.

După cum vedeți, iubiți camarazi, gândul tuturor celor ce simt românește, este ațintit la nevoile și la dorințele voastre.

AL. BOGDAN

Ordinul de zi către armată al d-lui General ILCUȘU, Ministrul Apărării Naționale

Ordin de zi Nr. 1 din 1 Ianuarie 1940

OSTAȘI,

A trecut un an de sforțări neobișnuite de muncă încordată, de jertfe și privațiuni, făcute toate pentru a putea înfrunta pericolul care amenință țara.

Prin avântul cu care ați răspuns chemării Țării, prin dragostea și voia bună cu care v'ați făcut datoria, prin progresul realizat în pregătirea voastră pentru luptă, ați arătat lumii întregi cât de sfântă vă este însărcinarea de a păstra neștirbite hotarele țării pentru care înaintașii noștrii au adus atâtea jertfe.

Țara, în frunte cu Majestatea Sa Regele, Scumpul nostru Șef Suprem, v'a manifestat toată dragostea și recunoștința, și vă privește cu mândrie și încredere.

Ostași! Trecem pragul unui nou an. Va aduce el pacea — dorită de toți — sau războiul ?

El trebue să ne găsească convinși la datorie, curagioși, hotărîți; încrezători in puterile noastre și demni de cele mai inalte tradiții de jertfe și eroism ale oastei române.

Strâns uniți în jurul șefilor, să urmăm cu toți fără șovăire luminoasa cale trasată de Augustul nostru Suveran, cârmuitorul atât de îndemânatec, care ne îndrumează spre asigurarea căminurilor și a integrității neamului.

Din tot sufletul — iubiți ostași — vă urez sănătate și spor la muncă, pentru ca să puteți ajunge a vă întrece unul pe altul în desvoltarea virtuților neamului nostru care a știut să birue și să dăinuiască în situații mult mai grele, mult mai încordate ca cele de astăzi.

Cu această ocazie să manifestăm unirea și închegarea noastră, îndreptându-ne cu toții gândul către Acela care întruchipează nădejdea Neamului Românesc și căruia îi urăm un an plin de bucurie, sănătate și domnie glorioasă.

SĂ TRĂIASCĂ MAJESTATEA SA REGELE CAROL AL II-lea,

SĂ TRĂIASCĂ MĂRIA SA MARELE VOEVOD DE ALBA IULIA,

SĂ TRĂIASCĂ DINASTIA,

SĂ TRĂIASCĂ ȘI SĂ ÎNFLOREASCĂ ROMÂNIA PE VECI UNITĂ ȘI INTREGITĂ.

Ministrul Apărării Naționale,
General de divizie I. ILCUȘU.

URGIA DIN ASIA-MICA

O țară prietenă țării noastre, a fost greu încercată. Este vorba de Turcia, care își întinde hotarele dincolo de peninsula balcanică în Asia-Mică, și care a fost puternic sguduită de două cutremure de pământ.

Unul din cutremure s'a întâmplat chiar în vremea când aci la noi oamenii petreceau de Sfintele Sărbători. Orașe și sate au fost prăvălite la pământ, mii de oameni și-au aflat moartea sub dărâmături, iar alții au rămas cuprinși de groază, covârșiți de durere pentru rudele și prietenii dispăruți sub ruine.

Aceștia așteaptă sub cerul potrivnic de iarnă, un ajutor venit dela oameni, o îndurare cerească. Lipsiți de veștminte, de adăpost și de hrană, au trebuit să vadă cu spaimă, cum râurile ies din matcă și acoperă întinderile distruse de cutremur și pârjolul focului, cu viituri năvalnice de ape.

In fața acestei mari nenorociri, toate statele Europei au trimis nu numai cuvinte de mângâiere și îmbărbătare, ci ajuotare în bani, materiale și medicamente.

Statul românesc a trimis și el bunei sale prietene, Turcia, un ajutor pentru cei rămași fără adăpost, în valoare de 10.000.000 lei.

Pământul s'a sdruncinat, s'a despicat, înghițind vieți omenești, prăbușind casele, podurile. Râurile au ieșit din albii și au mărit nenorocirea și spaima.

Insă cu toate aceste urgii care s'au abătut peste ea, țara turcească a simțit că mâini pline de prietenie întind sprijin copiilor ei. Și cu atât mai mare era datoria tuturor țărilor prietene să fie cu sufletul și cu fapta alături de marea nenorocire suferită, cu cât Turcia este o țară care mergea spre desăvârșire, sub steaua dreptății, a bunei omenii, a cinstirii drepturilor vecinilor.

Dar, precum cuvintele biblice ale lui Iov sună: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat!“, răsplata de Sus va veni, după această grea încercare, făurind vremuri bune, de liniște și de belșug țării turcești și pământenilor.

Faptele Săptămânii

PESTE HOTARE

SĂPTĂMÂNA ce s'a dus, nu a însemnat în marele răboj al vremii, fapte prea mari, dar a adus o dorinţă a tuturor, spusă când pe ocolite, când să audă toată lumea: *linişte şi bună învoială între popoare.*

Este adevărat că din toate colţurile lumii, această dorinţă, această urare făcută în prag de an nou a fost auzită de cei ce ascultă la maşinăriile care prind vorbele din văzduh şi a fost cetită — scrisă fiind cu litere groase — la gazetă.

Este iarăşi adevărat, că oamenii spun mereu, pe diferite glasuri şi în toate limbile această năzuinţă a lor, dar iţele se încurcă din ce în ce mai mult, se înoadă tot mai tare, fără ca nimenea să ştie când şi cum va fi sfârşitul.

DUPĂ ce s'au dat la fund atâtea mari vapoare, după ce s'au fugărit atâta pe întinsul nemăsurat al mărei celei mari, de Sfintele Sărbători, atunci când creştinătatea prăsnuieşte naşterea Celuia care a propovăduit pacea şi buna înţelegere între oameni, cei care poartă arme de foc, cei ce pândesc să împrăştie moartea, s'au liniştit, şi-au înălţat sufletul către Domnul Dumnezeul nostru şi în genunchi au cerut iertarea păcatelor făcute cu, sau fără voie.

In acest răstimp, când se aud cântări, când se ridică psalmi şi când copiii umblă cu steaua vestitoare a Naşterii Mântuitorului, gura posomorîtă a tunului a amuţit, ţăcănitul lătrător al mitralierei nu s'a mai auzit, iar oraşele plutitoare pe apă, au stat locului, aşteptând parcă o nouă minune, o nouă Naştere sfântă, care să însenineze, să liniştească şi să împrăştie ura din ochii oamenilor.

DAR în timp ce în Apus, lumea cucernică şi încrezătoare în bunătatea lui Dumnezeu, ridică mântuitoare rugi, încetând să mai împroaşte moartea, sus, în partea de Miază-Noapte, în ţara veşnicilor zăpezi şi a îngheţurilor năpraznice, războiul şi-a urmat firul lui, iar armele au împrăştiat mai departe moartea nemiloasă, nepridid:nd la hodină.

Acolo, în nemărginitul alb, un popor mic ca număr, sărac ca avuţie, dar muncitor, iubitor al gliei străbune, îşi apără cu mare vitejie, cu nebănuită putere de sacrificiu şi cu un eroism ca din poveşti, şi moşia, şi neamul, şi sărăcia.

Cu credinţă în Dumnezeu, cu încredere în conducătorii lor înţelepţi şi în dreptatea cauzei pe care o apără, poporul finlandez ţine piept cu bărbăţie războiului care s'a încins, căutând să nu dea niciun petec din pământul lor.

Pilda pe care o dă Finlanda întregii lumi civilizate, vitejia cu care acest popor eroic îşi apără şi nevoile şi neamul, puterea pe care o pune în lupta sa şi bărbăţia cu care înfruntă vijelia vremurilor, trebue să dea tuturor acelora care stăpânesc o bucată de pământ cu dreptate, care trăiesc cu frica lui Dumnezeu, în ascultare şi doritori de bună înţelegere între oameni, *şi curaj şi îndemn şi îmbărbătare.*

Un popor nu piere la voia întâmplării. Un popor adevărat nu renunţă cu uşurinţă la libertatea lui, la independenţa dobândită cu sânge şi la dreptatea cauzei sale. Un popor muncitor şi sârguincios îşi apără cu înzecită putere moşia, ogorul şi vatra bunilor şi străbunilor săi.

NU au trecut însă bine sărbătorile, nu s'a încheiat încă ultima zi de vacanţă şi s'a anunţat că Anglia a chemat sub drapel două milioane de oameni, care peste puţină vreme vor fi gata de luptă.

Iată că războiul de care omenirea sângerează atât, lupta pe vieaţă şi pe moarte care se dă pe diferite fronturi ale lumii, se înteţeşte, se pregăteşte să fie mai dură, mai aspră, mai plină de rele neprevăzute.

Vâltoarea care a cuprins omenirea, timpurile de bejenie, care stăpânesc lumea astăzi, pare că se vor prelungi, se vor înăspri, fiindcă lumea se pregăteşte din răsputeri pentru aceasta.

PE calea aerului, deşi gerul este crâncen şi vremea neprielnică, se dau bătălii mari.

Germanii au încins o luptă chiar pe coastele Angliei. Veştile care ne vin dintr'o parte şi din alta, ne arată că mai multe aparate au fost doborâte şi că ele au căzut în flăcări.

IN ŢARĂ

SĂRBĂTORILE Crăciunului au fost trecute de neamul nostru, cu bucurie, cu nădejde în mai senine vremuri şi cu mare încredere în destinul acestui popor.

Românimea, deşi de strajă, deşi gata să facă faţă oricărei împrejurări, a sărbătorit după datina străbună sfânta naştere a Mântuitorului, a primit colindul ţâncilor, au ascultat gospodarii cântarea Stelei şi au pus fiertură pe masă.

Iar cei care stau de veghe la hotar, cei care privesc neclintit înainte, au avut o mare bucurie primind în mijlocul lor, pentru a petrece sărbătorile, pe Maiestatea Sa Regele şi pe Măria Sa Marele Voievod Mihai de Alba-Iulia.

De Crăciun pe graniţa dinspre Apus a ţării, de ziua Anului Nou, în Dobrogea, Suveranul a înţeles să petreacă cele mai mari şi mai scumpe sărbători ale anului, în mijlocul ostaşilor Săi, care veghează la fruntarii.

ŞI au primit soldaţii ţării daruri din mână regească, au ascultat cuvânt de îmbărbătare şi au simţit că Stăpânul priveşte cu părinteşti ochi la treaba pe care o fac.

Astfel că petrecerea sărbătorilor, deşi nu a fost făcută acasă, a avut o neasemuită plăcere şi a însemnat pentru toţi ostenii o frumoasă înţelegere şi o netăgăduită desluşire a legăturii ce există între norod şi Suveran.

Dragostea pe care o poartă Regele Ţării, tuturor acelora care cu mâna încremenită pe armă, stau de strajă la hotar şi aşteaptă, iubirea pe care o arată ostaşilor în toate împrejurările şi grija ce o are faţă de toţi acei care fără odihnă, zi şi noapte veghează, s'a dovedit şi acum, cu ocazia sărbătorilor, de o frumoasă şi pilduitoare părintească faptă.

CU prilejul Anului Nou, atunci când se fac urări şi când se trage brazdă nouă, pentru drum nou, d-l consilier regal Gh. Tătărescu, preşedintele Consiliului de Miniştri, a arătat în cuvântul pe care l-a ţinut, care este calea pe care România înţelege să meargă şi care sunt acele înfăptuiri care neapărat trebuiesc făcute.

Domnia sa a spus răspicat că românimea doreşte şi pace şi linişte, dar a mai spus, că această românime nu se va lăsa niciodată şi de nimeni încălcată, iar drepturile ei asupra acestui pământ udat de sânge strămoşesc, vor fi apărate cu îndârjire împotriva oricui.

Este adevărat că această hotărîre a fost luată împreună cu întreaga suflare, este adevărat că în privirea oricui se citeşte acest îndemn, dar noi nu putem să ne apărăm, nu putem să ne păzim cu străşnicie moşia decât dacă avem şi arme şi materiale şi gloanţe.

Ori acestea se fac cu bani mulţi, costă tare scump şi deaceia d-l prim ministru a cerut tuturor românilor, tuturor acelora care au putere bănească, să subscrie la bonurile pentru înzestrarea armatei.

DAR anul în care am păşit, se anunţă a fi un an de frumoase şi folositoare înfăptuiri.

De pe acum, încă din iarnă, fiecare membru al guvernului, fiecare dregător al Statului, s'a aşezat pe muncă, a început să plănuiască, să facă socoteli, ca îndată ce soarele va fi mai tare, ce zăpada se va preface în apă, să se înceapă, pe teren, lucrări şi de folosinţă obştească.

Şi fiindcă iarna este rudă bună cu molima şi fiindcă în acest anotimp se ivesc cele mai grele boale, d-l ministru al sănătăţii, tot umblă prin ţară, să vadă şi să dea ordine ca toate spitalele să fie bine pregătite, ca doctorii Statului să vegheze şi ca medicamentele să ajungă la cei ce simt nevoia de ele.

Iată că şi în această privinţă, cei ce sunt chemaţi să grijească de treburile obştei, lucrează de zor, pentru ca totul să fie în bună şi perfectă ordine.

MAJESTATEA Sa Regele, Capul Oştirii, petrecându-şi sărbătorile în mijlocul concentraţilor, a împărţit daruri nu numai ostaşilor dela graniţe, ci şi familiilor lor. Din porunca Majestăţii Sale, la Cluj, Oradea, Chişinău, Cernăuţi, Constanţa şi alte numeroase oraşe, s'au dat familiilor concentraţilor mai nevoiaşi, de-ale mâncării, lemne, vestminte şi bani.

Majestatea Sa a trimis Primăriei din Cluj 50.000 de lei pentru familiile nevoiaşe de concentraţi, bani cu care s'au alinat multe suferinţe.

Mărinimosul dar regesc a fost împărţit în ajunul Anului Nou de către primarul Clujului, în faţa fruntaşilor oraşului şi oamenilor de bine. S'au împărţit de asemeni din nou, lemne şi merinde, pentru a înlesni traiul celor nevoiaşi în timpul iernei.

•

Majestatea Sa Regele a dăruit două vagoane de porumb familiilor sărace, de concentraţi, din comunele Spanţov şi Mânăstirea. D-l colonel Nanu, prefectul judeţului Ilfov, s'a dus în aceste comune şi a împărţit porumbul la cei nevoiaşi, arătând cu acest prilej sătenilor, cu câte sacrificii şi înaltă înţelepciune Majestatea Sa Regele lucrează ca să apere ţara de războiu, şi aducându-le aminte că în sufletul românului trăieşte un singur crez: *„Ţara şi Majestatea Sa Regele“*.

„SENTINELA“ roagă pe cititorii săi să trimită scrise, amintiri din războiul cel mare, scrisori de pe zonă, cântece, snoave şi alte întâmplări din viaţa de sub arme.

Adresa: „SENTINELA“, str. Nicolae Filipescu Nr. 40, Bucureşti.

POŞTA „SENTINELEI“

Jand. Fr. Ioan Ş. Gheorghe. După cum vezi, „Scrisoarea dela Oaste“ s'a tipărit. Cealaltă îşi aşteaptă rândul. Sănătate!

C. 22.923. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ